

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 23. mal. serpana 1886.

List 30.

Serce Jezusovo.

Sercé dobrotno Jezusovo,
Ljubezni polno si do nas;
O naj Ti pojem pesem novo,
O naj Te ljubim slednji čas!

Sercé dobrotno in premflo!
V ljubezni Ti za nas goríš,
Za nas si Rešujo Kri preflfo, —
O kaj z ljubezni vse storíš!

Razbojnika si cló objélo,
Skesan ko k Tebi pribeží;
Mu strah pred smertjo si vzélo,
Ki se na križu mu zbudí.

Spokornico si tolažflo,
In dalo njeni duši mir;
Odvzelo njenih grehov sflfo,
Ji milosti odperlo vir.

Sercé, nezmérno ljubeznjivo,
Vse vabi k sebi grešnike;
Serce prizanašljivo,
Objema vse spokornike.

O tudi mene se usmíli,
Ko grehov me zagrinja noč;
Tolaži mene v dušni sflfi,
O skaži sladko mi pomoč!

Vsem ljudstvom naj premilo svéti
Ljubezni Tvoje blagi žár;
Njih prošnje milo daj sprejeti,
Ljubezen njih Ti bodí v dár!

V varstvu Tvojem Cerkev mati
Dobíva naj zaalombe škit;
Nebeški mir ji daj vživati,
Obsevaj jo Tvoj mili svit!

Nam satan duše zalezuje,
Pogubo večno nam želí;
Sercé nad njimi to naj čuje,
Nam svoje milosti delí!

Skor zadnji dan se nam zasveti,
In zemeljski končan bo ték: —
Oh, duše naše daj sprejeti,
Da tam te hvalimo na vék!

I. Z.

Pobožnost k Najsvetejšemu.

„Prava pobožnost do presv. Rešnjega Telesa je znamenje večnega izvoljenja,“ kakor pravi neki duhovni učenik. To se pa tudi s sv. vero popolnoma vjema, kajti taka prava pobožnost ravno kaže, da odkritoserčno ljubimo Boga Odrešenika; kjer bi pa take ljubezni ne bilo, tu bi res ne bilo dobro, ker tu bi se prva vélika zapoved ne spolnovala. Vse ti tedaj mora biti na tem ležeče, da ljubi Bog nahaja pri tebi zares pravo pobožnost do Najsvetejšega. Naj povem nekatere izgleda te pobožnosti.

Taka pobožnost tedaj se kaže:

1. V pridnem obiskavanju Najsvetejšega in v pobožnem zadržanju v cerkvi.

Sv. Stanislav Kostka na Dunaju, kjer se je od svojega štirnajstega leta šolal, zjutraj ali popoldne nikoli ni šel v šolo, da ne bi bil poprej Najsvetejšega obiskal.

Ako je sv. Alojzij šel mimo kake cerkve, stopil je vanjo; ako je bila zaperta, pokleknil je pred vrati; ves svoj čas prebil je pred tabernakelnom, od katerega se je ločil le tedaj, ako ga je pokorščina klicala.

Sv. Benedikt Jožef Labre preklečal je po cerkvah, kjer je bilo Najsvetejše izpostavljeno, po cele dni; s svojo marljivo vdeležbo pri štirideseturini molitvi pridobil si je priimek: „Ubožec štiridesetih ur.“

Marija Angela doprinesla je vse trenutke, kar je le mogla, pred tabernakelnom in večkrat vstala je po noči, ko so njene sosesre spale, iz postelje, in se je podala v cerkev.

Gvido iz Anderlaha († 1012) bil je v svojem štirnajstem letu poslan v Laken ondi kupčijo opravljat. Najprvo šel je v cerkev in se je ondi vtópil v tako gorečo pobožnost, da je na glas molil. Ondotni župnik ga je opazil, in ga je sprejel z dovoljenjem njegovih starišev za cerkvenega služabnika. Prav vestno in pobožno spolnoval je najmanjši dolžnosti svojega stanú; ako so prišli otroci v cerkev, ki se niso spodobno obnašali, jih je opominjal in jim pokazal, kako morajo klečati in moliti. Posebno rad je čedil in kinčal skrbno

ter zraven molil: „Ljubim lepoto tvoje hiše, o Gospod! Tvoji hiši se spodobi svetost na večne čase!“ — V tej reči bi bilo precej grajati in popravljati pri naši mladini. Moram pa reči, kolikor sem opazoval, da otroci po kmetih se lepše in spodbudniše obnašajo, kot marsikteri šolci, ki pridejo na počitnico.

Stori tedaj prav resno te-le sklepe:

- a) Varoval se bom vse nespodobnosti v cerkvi, kakor: Oziranja, šepetanja, smejanja in enakih reči; nikoli nobenega psa ne bom jemal seboj v cerkev. Zunaj ne bom ostajal, in ako bi bila vsa napolnjena, da bi ne mogel v cerkev, bom tako zraven družih in z njimi zedinjen, da bodem z njimi ena občina.
- b) Kolikorkrat v cerkev stopim, kjer vem, da je ljubi Jezus v zakramentu presv. Rešojega Telesa pričujoč, hočem vselej, predno se v klop vsedem, spodobno prikloniti se (tedaj desno koleno do tal pripogniti), v znamenje, da molim Najsvetejšega, in zraven natihoma izreči zahvalne besede: „Visoko češčen in hvaljen bodi vsak čas najsvetejši in v resnici božji zakrament!“
- c) Kolikor mogoče hočem ljubega božjega Odrešenika v tabernakeljnu večkrat obiskati.

2. Pobožnost do presv. zakramenta kaže se dalje v tem, da smo z gorečnostjo pričujoči pri sv. maši, v kateri Bog in Odrešenik iz ljubezni do nas svojo daritev na križu vedno ponavlja in nam usmiljeno deli sad svoje rešilne smerti na križu.

Sv. Jožef Labre (roj. 1748 v Amettes-u) bil je ko deček 8 lét že tako podučen o sveti maši, da ni le vedil glavnih njenih delov, temveč je znal sam vse ceremonije prav natanko posnemati. — Tudi deček Rembert razumel je zgodaj mašnika pri sv. maši pobožno slediti, če tudi ni bukvic imel. (Molitvene knjižice bile so takrat zelo drage.)

Sv. Jožef Kupertinski zmuznil se je v cerkev po berglji, ko je imel takrat na kolenu od červov mergolečo otekline. Ko tega več ni mogel, prosil je svojo mater, da ga je k sv. maši nosila. Sv. Paskala Baylon-a nosila je njegova mati še kot otroka na rokah k sv. maši. Z veseljem je opazovala, kako mirno in resno se je mali zadržal in kako natanko je spremljal mašnika v njegovem svetem opravilu. Včasih je tudi sam lezel v cerkev in ako starši niso vedeli, kje da je, ga niso tu nikoli zastonj iskali. Ko je pozneje postal ovčar, mu ni mogel gospodar večjega veselja napraviti, kakor če ga je pustil k sv. maši. Ako ni dobil dovoljenja, pazil je natanko, kedaj se bo k povzdigovanju pozvonilo, in opravil je takrat svoje počestvenje, kjer koli je bival. — Ko je mlada Genovefa neki praznik z materjo hotela iti k sv. maši, ji je ta prošnjo odrekla, ker pa vendar ni odjenjala, pritisnila ji je mati v nejevolji zaušnico. V kazen zato je Geroncija oslepela in morala se je svoji hčerki dati voditi v cerkev. — Gudula († 712), učenka sv. Jederti, obiskovala je vsak dan pred solnčnim vzhodom v prematvu neke služkinje dve uri od gradu svojega očeta oddaljeno cerkev. Nekega temnega jutra ugaail jima je močan veter svetilko. Na pobožno molitev pa se je luč zopet sama od sebe užgala in jima je zopet dalje pot razavetljevala.

V cerkvi na Nonbergu na Solnograškem se lahko opazuje, da velik del šolskih deklic po leti in po zimi vsak dan in o pravem času pride k sv. maši. Ena teh deklic, ki je bila ovirana, prosila je enkrat na kolenih mater, da bi smela vsak dan iti k sv. maši; bila je pripravljena tudi nič ne zajuterkovati, le da bi smela to storiti. Dobila je tudi dovoljenje.

Skleni tedaj prav resno:

- a) Sv. maše, kolikor mogoče, nočem noben dan iz lastnega zadolženja zamuditi, in tudi ne prepozno priti, čisto gotovo pa ob nedeljah in praznikih pri nji biti, in hočem
- b) tudi s spodobno pobožnostjo biti pri sv. maši; hočem pa vselej dobro molitveno knjižico seboj vzeti in iz nje tudi prav moliti.

3. Kaže se tudi pobožnost do Najsvetejšega v hrepenenji do sv. Obhajila.

Blažena Marija angeljaka iz Turina kazala je že v četrtem letu svoje starosti veliko hrepenenje po sv. Obhajilu. Večkrat podala se je k okencu svoje hiše, od koder se je na veliki altar nasproti stoječe cerkve moglo videti, in je molila: „O moja najvišja dobrota! Zakaj ne prideš v moje serce? Kako more tvoje usmiljenje dopustiti, da žejo in lakoto terpim, ko imam studenec in kruh angeljski vendar tako blizo pred seboj?“ Ko je neki Marijin praznik pri sv. Roku videla veliko obhajancev, se je močno jokaje podala v neko spovednico in je tožila, da jo starši in spovednik še ne puste k sv. Obhajilu. Duhoven učil jo je, kako se obhaja po duhovno in to ji je delalo veliko tolažbo, dokler ni slednjič v dvanajstem letu pristopila k pravemu sv. Obhajilu.

Blaženi Janez Berhman prosil je pri enaki priložnosti, enajst lét star, od svojega spovednika za milost prvega sv. Obhajila. „Pripavi se dobro,“ odgovoril mu je, „bomo videli!“ Deček odgovori: „Pripravljen sem; te dni sem vest izpraševal, prosim, poslušajte, bom opravil dolgo spoved!“ Ker je le tako silil, se duhoven ni mogel ustavljati.

Sv. Marija Magdalena Paciška delala je vselej, ko ste mati in teta šle k sv. Obhajilu, tako, da je bila v njihovi bližini, sedela je njima na stran, tiščala k njima, naslanjala glavico na nji. Enkrat vprašana, zakaj to dela, je djala: „Oh ljuba mati! véim, da ste vi danes Jezusa v serce sprejeli, ljubi Odrešenik je pri vas, vi dišite po Jezusu.“ Velikrat je tudi izprosila, da je smela biti pričujoča pri obhajanju svojih sorodnikov v jezuitovski cerkvi sv. Janeza v Florenci. V desetem letu dopustili so ji, da je tudi sama pristopila k mizi Gospodovi.

Gerard Majella († 1755), 7 lét star, podal se je s starejšimi dečki iz velikega hrepenenja k mizi Gospodovi. Ko so ga odvernili, jokal je celo pot: „Oh, moj ljubi Jezus! tako rad bi te bil prejel, pa so mi Te odrekli!“ V naslednji noči podal mu je sv. arhangelj Mihael to nebeško jed.

Tudi zastran sv. Obhajila hočem posnemati svetnike in

- a) z vso gorečnostjo bodem pri vsaki priliki počastil presv. Rešnje Telo, in pridno se bom učil kersčanski nauk, da prav kmalu dobim dovoljenje prejeti sv. Obhajilo;
- b) kader to dosežem, bom spovednika prosil dovoljenja, iti večkrat k spovedi in k sv. Obhajilu; hočem se pa tudi prizadeti, da bom vselej res dobro opravil;
- c) prizadeval si bom prav velikrat opraviti duhovno obhajilo. (Kinderfreund.)

Nekaj dima.

„Dua je, ki oživlja.“ Jan. 6, 63.

„Gospodje moji, dandanes se vse hitro naprej pomika s pomočjo parne sile“ (Alles geht vorwärts mit Dampfkraft!), je pravil profesor B. svojim pazljivim slušateljem. Poslednjo nemško besedo pa je tako komično živo izgovoril, da so učenci se namuznili videči, kako je sapa prideržoč napolnil lica ter kakor mali hlapón izpuhal svoj: „Doompff kroofft!“ A globoko jim je ostala vtisnjena. Da! vse nekako dervi naprej, ko po

železničnem berzovlaku. Kdor se pa tako hitro naprej vozi, res prej pride do zaželjenega mesta, a mnoge stvari pri potu prezre, ker v hitrem tiru mu kar zginjajo spred oči. Nemogoče, da bi berzovlačni potovalec utančno popisal deželo, ktero je ko ptič preletel — ako mu drugi zanesljivi opazovalci kaj več ne povedó. Takim potovalcem, večinoma na levi strani železničnih vozov sedečim, smemo primérjati pisatelje, bodisi zgodovinske ali prirodoznanske véde, ki opisujejo dogodbe ali prirodne predmete le enostransko, ne brigaje se, je-li ali ni vse „baš“ tako, kakor so čitali v svojem „izvirniku“.

Ako se ogenj neti s suhim lesom, zlasti z dervi, ki so rastla na solčni strani hribov, veliko rajše gorí in daja čistejši zubelj, kakor da zakuriš z zelenim surovim vejvjem, ki je rastlo na osončni strani. Slovenski rodoljubi so vžgali „Kres“, ki že šesto leto gorí, in ni, da bi dejal germada samo dišečega kadila, vendar je še marsikaj čistega plamena in svetlobe po Sloveniji razprostiral. Vlani pa se je zljubilo nekemu gospodu Sch., da je vergel v „Kres“ poleno, vzrastlo pri kaki židovski mlakuži, in kerščansko-katoliškemu dišilu je kužni dim, ki se je takrat pokadil iz „Kresa“, kaj neprijetno vonjal, Poleno pa je začetek sicer zanimivega članka: „Bakterije i. t. d., ki se glasi: „Da je taka prikazen (kervave kapljice) za sredovečne dobe splošno razburjenost v prirodoznanstvu ne ravno premodrih duhov vzbujala, mislimo si lahko; kolika pa je morala biti groza, če so se pokazale take „kervave kapljice“ na svetih hostijah! Kaj je bilo naravnje nego misliti, da je kak zločinec sv. telo prebodel, in da je tekla prava kri iz kruha? In da je tak zločinec mogel biti edino le žid, na tem ni bilo dvomiti. „Kervaveče“ hostije so zares čestokrat bile povod hudemu zatiranju židov.“ (Kres V. l. str. 464.) Tega debelega, gerčavega polena nam ni bilo treba metati v „Kres“, kajti mladina, kateri je list v prvi versti namenjen, si take nepremišljeno izrečene stvari, naperjene proti katoličanstvu, kaj rada vtisne, in dejansko jih porabi v svojo pogubo. Kaj si mora misliti neskušen dijak, ko čita o „kervnih hostijah“ — in zaradi njih „čestokrat (?) preganjanih ubogih židovih?“ Bo-li s tem pomnožilo se spoštovanje do „strahovite skrivnosti“ (tremendum mysterium), bo li z večo vnemo pristopal k mizi Božji? Ni vse gola istina, kar kak nemšk „učenjak“ terdi, ne da bi to dokazati mogel. Kako zvito in zlobno znajo presukati in pačiti zgodovino posebno protestanški zgodovinarji (in recimo slobodno tudi dandanašnji židovski časnikarji), nam je dokaz knjiga: „Geschichtslügen“ („Zgodovinske laži“), ki so jo izdali „trije prijatelji resnice“ (drei Freunde der Wahrheit) v Paderbornu na Nemškem in je v par letih doživela že peti natis. Koliko so ropotali in razsajali proti učenemu duhovniku Janssenu, ki je po dvajsetletnem, temeljitem in vestnem, neumornem trudu izdal slovečo knjigo: „Geschichte des deutschen Volkes seit dem Ausgange des Mittelalters.“ (Zgodovina nemškega naroda koncem srednjega veka). „Veritas odium parit“! Resnica oči kolje: pravi neka prislovica, ki se še vedno poterjuje. Janssenova knjiga je razburila duhove: mnogo luteranov se je spreobrnilo, ko so jo čitali, in za njegovo sreberno novo mašo mu je došlo na stotine čestitek, tudi od odličnih protestantov kakih petdeset. Vseučilišni prof. Holst v Freiburgu imenuje Janssenovo knjigo „novo moč nemškega naroda, važni faktor v kulturnem boju,“ in pisatelj mu je „najučenejši poznavatelj srednjega veka, ustanovitelj nove dobe nemškega zgodovinpisja.“ In drugi ga ne morejo prehvaliti, koliko krivičnih listin (falsifikatov) da je razkril; in stare predsodke ko pajčevino pomel iz zgodovine. No, kaj pa zagrizenci pravijo? V Ameriki je neki protestant napisal knjižuro: „Papi-

stični Janssen je od hudobnega duha obseden“! Vseučilišni docent Hans Delbrück v Berlinu je pisal l. 1884.: „Delo Janssenovo je neizmerna laž, to je, tista umetnost vojvode peklenke teme, ki se zna pod krinko resnice vtihotapiti ko Juda izdajavec... Janssen je slepar: ušesa bi mu bilo treba porezati!“ Isto tako besni v Berlinu izhajajoči list „Evangelisch-Kirchliche-Anzeige: „Meč junaških pradedov naših potegnimo iz nožnic, da prevzetnega zopernika mahujemo po glavi. Sveta jeza naj se polasti slehernega protestanškega serca proti apokaliptičnemu Rimu!“ — Še veliko več drugih psokv so zbljuvali proti velespoštovanemu zgodovinarju, ali „veritas Domini manet in aeternum“ (— „resnica Gospodova ostane vekomaj“ — ps. 116, 2).

Kakor je vedni boj vseh krivovercev proti katoličanstvu v eni ali drugi verski resnici različen, vendar se vjemajo sploh gledé najsvetejšega zakramenta. Od prvega neverca, Jude Iškarijota, do najnovejših skrivnih in očitnih godernjačev o priliki kake procesije na čast „Svetosti,“ kažejo vzajemni gnjev do živega Boga, med nami bivajočega. Judje so v tej zadevi pravi nasledniki svojega rojaka Judeža, edinega juda med dvanajsterimi apostelji. Saj ko ni bilo več Iškarijotana,* ko se je bil obesil, so bili enajsteri sami Galilejci, kakor sta jih nagovorila angelja o vnebohodu Kristusovom: „Možje Galilejci, kaj stojite in gledate gori v nebo?“ (Dj. ap. 1, 11). In zopet v binškočni praznik, ko je Peter govoril, so rekli poslušavci: „Glej, niso li vsi ti, ki govoré, Galilejci?“ (Dj. ap. 2, 7.) Juda je bil denarničar med apostoli, „ker je mošjno imel“ (Jan. 13, 29.); kupčeval je beržkone z jančiki za veliko noč judovsko, ker so redili v njegovem rojstnem kraju veliko drobnice, in nazadnje je izdal tudi pravo velikonočno Jagnje. Zanj je bil denar vedna skušnjava, dokler se ni ji popolno vdal. O priliki, ko je Marija Magdalena mazilila noge Jezusu z dragoceno miro, reče Juda: „Zakaj se ni prodala ta mira za tri sto grošev, in se dalo ubogim?“ Pa sv. Janez evangelist pristavi: „Rekel pa je to, ne da bi mu bilo skerb za uboge, nego ker je tat bil, in imel je mošjno, in nosil je, kar se je metalo vanjo.“ (Jan. 12, 5, 6.) S prvega početka, ko je obljubil Jezus, da bode svoje teló dal v hrano za nas, Juda ni hotel vorovati, kakor nam prav lepo, obširno in živo popisuje sv. Janez v VI. poglavji svojega evangelija.

Ko je bil nasitil naš Zveličar 500 móz s peterimi hlebi kruha v puščavi, so ga ljudje po sili hoteli vzeti in za kralja si postaviti; ali Jezus se je umaknil sam na góro. Bil je že večerni mrak, ko so apostelji v čolnu odrinili, da se prepeljejo nazaj v Kafarnaum. Morje se je vzdigavalo od velikega nasprotnega vetra, in valovi so ladijo premetavali. Ob četerti straži pa ugledajo Jezusa, da po vodi hodi in k njim gré, in se utrašijo. rekoč: Prikazen je! in od strahú zakričé. Jezus pa jim reče: Jaz sem! ne bojte se! Peter pa odgovori: Gospod! če si ti, ukaži mi, naj pridem k tebi po vodi! On pa reče: Pridi! In stopivši Peter iz ladije koraka po vodi, da pride k Jezusu. Ko pa vidi, da je veter močán, se uplaši, in ko se začne potapljati, zavpije: Gospod! otmi me! Jezus pa precej stegne roko in ga prime ter mu reče: Maloverni! kaj si dvomil? In ko stopita v ladijo, veter utihne. (Mat. 14, 24—32.) Ladija se je skoro celo noč morala močavati in upirati proti nasprotnim valovom, tako se mora in bode se še Cerkev vojskujoča borila proti nejeveri in krivim veram in vsakoverstnim zopernikom. Jezus je šel na visočino, in niso ga videli, in dasiravno ga ugledajo po vodi hodečega, si mislijo: je li to mo-

* Iš = mož, Karijot = selo Karijot; ali pa: Šekarijot = slepar nemšk: Schacherjud.

goče? ni to morda prazna prikazen, strah, ki od „zunaj je votel in od znotraj ga nič ni? In vendar je on. Tako v najsvetejšem zakramentu čudno biva: „Na altarju (altus = visok) on stanuje, če ga tudi vidit' ni, živa vera nam spričuje, kar ne vidijo oči!“ (Dalje nasl.)

Don-Bosko in Salezijanci.

II.

(Konec.)

Reka Kolorada, izvirajoča iz Kordiljerov, teče 220 milj predno se izliva v morje. Manjši je od reke „Rio Negro“; njena struga je blatna, zato je brodenje čez njo nevarno za živali, katerih je vsak dan viditi nekaj mertvih in potaknjenih v blato. Tudi dva naših konj sta bila notri zagazila in čudo, da nista poginila, ker 18 in več ur sta bila v vodi. Znati je, da ime Kolorado je reki dano od njene rudečkaste vode, ker na sto in več milj daleč je razverženo hribovje, čigar perst je rudeča. Kaže tudi, da Rio Negro (črna reka) ima svoje ime iz enacih vzrokov, akoravno jo nekteri hočejo tako imenovati po nekem Kačiko Negro, ki je živel o časih Španjolv in je imel v posestvu veliko zemljišča ob tej reki.

Spomladi se zamore Kolorado prebrestiti; poleti pa, ko kopni sneg po gorovji Andeškem, močno naraste, in takrat konji reko preplavajo; mi z robo se prepeljujemo na barčici.

O svojem apostolskem izhodu sem šel memo terdnjavice „Mercedea“, ki stoji na nekem berdu, s kterega se gospoduje nad ravnijo Kolorado. Argentinska vlada ima ondi vojaško posadko, s čimur brani sprednje meje proti napadu Indijanov.

V majhni izbici, ki je lastina te terdnjave, se častí podoba Marija brezmadežna, ki pa jo po nevednosti od davnih časov imenujejo „Našo Gospó odrešenja.“

Mali kip je belo oblečen s plajšem višnjeve barve. Marija Devica ima sklenjeni roki in stoji z nogo na kači. Pripoveduje se, da je bila najdena, ne vé se dobro, kdaj, v nekem germu, po nekem pogorišju, ki je bilo razdjalo polje; drugi pa tudi pravijo da je bila najdena v reki Koloradi. Ko se je razširilo, to naznanilo, so presv. Marijo D. častili, jo običkovali, ji darovali sveče, ki so skoro vedno pred njo gorele. Ščasoma pa se je ohladilo to češenje, bodi si zarad slabega življenja ljudi tistih krajev, ali pa zarad vednih tatvin, ki so se godile v kapeli sami. Še več, en poveljnik tiste terdnjavice ni rad vidil, da bi se ne obrnila kapela za kako porabo posadki v prid; zapovedal je neki osebi malo čednega obnašanja, naj drugam prenese kip M. Device. To se je zgodilo med zadnjo prekucijo l. 1882. Čez nekaj časa, pravijo, se je po noči stražniku prikazala neka gospá, prav lepo oblečena, ki se ni zmenila za stražnika in stopila v kapelo, ki je bila odložena zdaj za sobo.

Stražnik je zaklical: „Kdo je?“ in gospá je odgovorila: „Grem v svojo hišo,“ in je zginila.

Ko se je zdanilo, je stražnik naznanil svojim tovaršem, kaj se je dogodilo, oni pa so ga v silnem smehu dolžili strahopetosti. Eden, ki je hotel biti bolj pogumen, se je ponudil, da hoče stražiti on prihodnjo noč, češ, da on se pa ne bode ustrašil zabraniti vstopa dozdevni Gospej. Ko pa je bil na straži, glej, kar ravno tisto uro se prikaže Gospa, ki je mirno in častitljivo stopala v kapelo, njega pa pustila kakor mertvega ležati na zemlji. Ostal je tako nepremakljiv do belega jutra, in vprašan od tovaršev, kaj da se je zgodilo, je z znamenji in preterganimi besedami dal na znanje, da se je pri-

kazala Gospa in ko ji je hotel zabraniti vstop, je zadet od nevidne moči padel na tla in ostal v nezavednosti.

Nesli so ga v posteljo in storili vse, kar je bilo mogoče, da bi mu pomagali zopet na noge, toda brez dobrega vspeha, ker čez nekaj dni se je k bolezní pridružila zmešanost in odpeljali so ga v Patagones, da bi ga zdravili v ondotni bolnišnici. Poveljnik v terdnjavici, ko je vidil to čudo, je sobico zopet preravnal in odločil jo zopet za starodavni njen namen kakor kapelo, in ukazal je zopet tisti ženski („donna morena“), da naj nazaj prinese podobo Marije D., ki jo je bila odnesla.

Da se zagotovim o tej dogodbi, opráševal sem razne ljudi ondotnega obližja, in ko sem reč popisal po vsih njenih okolišinah, kakor sem jih povedal, sem jo bral v nazočnosti neke očesne priče, in ta priča mi je rekla, da je vse ravno takó in resnično.

K temu pa eno malo smešnico.

Neki dan, ko sem kerstil dva indijanska mladenča, pride neki tretji, ki se je poprej kersta branil, kadar je pa vidil, da sta tovarša bila postala kristjana, je zelo prosil, da naj se tudi njemu podeli ta milost. Ustavljaj sem se, ker sem dvomil, če prosí iz pravega namena. On pa še bolj prosí in pravi mašniku: Ako me nočeš umiti popolnoma, verzi mi saj malo vode na glavo, in naredi, da bom vsaj postal nekoliko kristjan!

V Koloradi je vse ljudstvo pastirsko, kraj malo obljuden. Okrajina je zelo vodenčna, z mlakužami, jezeri, pa le bolj grenka voda. Živali po nezmérni ravnini, s homci vmea, so silo mnogotere, tiči premnógi in prav lepi. Med zverimi je splošni sovražnik oroslan-puma. Zanimiv je lov štrucov: 10, 15 ali dvajset moških se previdi z „boleadoras“, ki so nekake čez meter dolge zanjke, ob obéh koncéh s svinčenimi, železnimi ali pa kamnenimi vozli. Lovci jahajo na naglih konjih in spremljajo jih veliki pesi; tako hité na kraj, kjer vedó, da so štrucov kerdela.

Na gotovem mestu grejo narazen in v nekaki daljavi napravijo kolobar. Na dano zamnje sleherni letí proti središu. Pregarjani struc beží, pa vedno znotraj v tistem krogu, ki se vedno bolj vtlesnuje, stiska, dokler ni uboga žival obdana od vsih strani in si ne vé pomagati, da bi pobegnila iz kroga. Potem lovci veržejo svoje zanjke, ktere omotajo strucu dolge noge, ter pade. Če ga potem ne morejo ubiti lovci, ga napadejo pesi in končajo.

Velike trume je tudi nekacih jelenčkov, ki so pleme manjših jelenov, nimajo róg, imajo predrago kožo in silo kusno in iskano meso. Hodijo na trume kakor ovce. „Boleadoras“ v roki Indijanovi so vselej vzrok smerti takih živali. Mladi ti jelenčki so posebno ljubeznjivi, bližajo se človeku, stegujejo svoj dolgi vrat in véрно gledajo, če jim bode pomolil kaki zalogljaj. En dan se mi je pred očmi pokazala cela čeda teh jelenov, ki jih imenujejo „gvanako“; bilo jih je toliko, da je rumenel homec, po kterem so se pasli. Ko so opazili nas, so zagermeli v beg s tako naglico, da je bilo viditi, hrib z njimi letí!

Lev puma je najškodljivši zvér, kar se jih pozná v tem kraju južne Amerike. Po noči se priklati v ograjo, kjer se hranijo čede, zgrabi eno ovco za vrat z zobmi, ji zlomi vrat in ji kri izpije. Kadar je že nasiten, še druge pomori, in slednjič odide. Viditi je bilo včasí petnajst, dvajset do trideset ovac tako podavljjenih.

Varhi čéd grejo na lov te zveri okovarjeni s strelnim orožjem in spremljajo jih veliki pesi. Puma se človeka bojí in beží pred njim, le redkokrat ga napade.

To je sporočilo o misijonu ob Čerai reki. Poročevalec pravi, da sad duhovni je bogat, ki pa ga je poslal v drugem poročilu. In napravlja se še na bolj

daljne misijone v Kordiljerske hribe, koder je kacic 15 tisuč prebivalcev Aravkanov. Sklep je: „Molite, prečastiti oče, molite k Mariji Pomočnici, da nas otme vsake nevarnosti in nam pomaga rešiti mnoge duše. Dominik Milanski.“

Iz misijonov.

Dve kerstiteljici.

Dvé ribiški ženi, ki ste se s posebno darežljivostjo posvetili djanju sv. Detinstva na Kitajskem, kakor poročajo misijonske naznanila. Družinsko ime obeh je Tzeu-ve-ze.

Marija starejša, je že več ko 35 let ena naših najzvestejih pomočnic. Kdor jo vidi, kako v neprestanem delovanji od vasi do vasi, po gozdih in tokavah okrog hodi, bolnim otrokom streže, kako umirajoče in zapuščene obiskuje, ta ji ne bo prisojal starosti 76 lét. V teku zadnjih 5 lét kerstila je čez 1700 umirajočih otrok, tudi 69 odraslih je kerstila, zlasti starčkov, ki so v svoji zadnji boleznii od ljubega Boga milost zadobili, spreobrniti se. Marija Tzeu-ve-ze je v teku 35 let najmanj 8000 duš za nebesa rešila. Ker je kot vdova sama, je zraven tega še celo množico sirot v oskerb prevzela. Neznančno premoženje, katero ji je njen mož zapustil, porabila je izločno le v odgojo in oskerbovanje svojih gojencev. Ona sama nima skoraj nobenih potreb in živi ko uboga beračica. Ubožna koč, v kateri stanuje, spreminja se po okolišinah zdaj v otroško oskerbovalnico, zdaj v bolnišnico za bolne starčke, katere ona za sv. kerst pripravlja, in med tem ko Marija v neutrudljivi ljubezni za svoje bližnje skerbi, se ne zgreši noben trenutek, da ne bi z molitvijo ubogim dušam v vica na pomoč hitela.

Ana Tzeu-ve-ze, mlajša, bila je 27 lét goreča pospeliteljica našega sv. Detinstva. Le v zadnjih 7 letih je čez 1850 otrok in več odraslih v smertni nevarnosti kerstila. Bila je tudi ubožna in je zamogla svojo družino le siromašno izrežati. Svojim peterim lastnim otrokom streči in jih odgojati, ji vendar ni zadostovalo. Mnoge dobrote, katere je zverševala, donesli so ji v smertni uri bogate milosti. Ker se je pa pri delovanji za sv. Detinstvo le preveč natezala nakopala si je hudo bolezen, za katero je 19. julija 1885 umerla. K njeni smertni postelji me niso poklicali; toda prišel sem ko od angelja varha peljan. Bila je vsa vdana in je bila pri volji umreti. Potem ko je z največjo pobožnostjo prejela ss. zakramente za umirajoče, rekla je: „Čutim se, da moram umreti. O moj Bog, tako tedaj ne bom mogla nobenega majhnega otroka več kerstiti.“ Imel sem to tolažilo, da sem zamogel do zadnjega zdihljeja pri nji ostati. Ko sem ji v smerti na strani stal, prosil sem ljubega Boga, da naj tej duši poverne dobrote, katere je skazala toliko tisočrim umirajočim otrokom. Ljubi Jezus poplačal je njeno zvestobo že tu na zemlji, ker ji je dal milost, zadnja dva dni v življenju sv. Obhajilo prejeti. In v dan njene smerti darovalo je 68 mojih najgorečnejših spovedancev sv. obhajilo nji, med temi je bilo največ njenih gojencev.

Ne morejo se popisati tugovanje, žalovanje in premuoge solze, katere so bile za to ubogo ribiško ženo prelite. Uboga deklica pri 15 letih, ki je svojo 15 mescev staro sestrico v rokah držala, bila je tako neutolažljiva, da so jo morali s silo od groba odtergati. Ajdje, ki so bili pri pogrebu navzoči, so tudi žalovali, kajti ni je bilo skoraj nobene družine daleč na okrog, da se ne bi bila Ana že večkrat z besedo in djanjem kot pomočnico ji skazala. Na tisoče umirajočih ajdovskih otrok je kerstila in je vedela prav natanko, kdaj je na-

stopila smertna nevarnost. Jaz sem v vaš namen, ljubi deležniki, 5. ss. maš za to gorečo dušo daroval. Naj bo zdaj ona pri Bogu besednica za djanje sv. Detinstva; kajti gotovo je zdaj pred Bogom toliko višji, kolikor ponižnejši in bolj zaničevan je bil njen stan na zemlji.

Naloga. Mnoge dobre duše po naših krajih bi tudi rade posnemale ti dve poganski ženi; naj premišljujejo, kako bi nad katoliškimi otroci zamogle to delati, kar ste uni dve nad poganskimi. Ako kdo naredi lep spis o tej reči in ga pošlje, utegne mnogo koristiti mladini in posreduje marsikoga obvarovati greha.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. God sv. Vincencija Pavljana se je 19. t. m. slovesno obhajal v cerkvi Jezusovega presv. Serca in v Marijanišu. V prvi so imeli slovesno sv. mašo in pridigali premilostni gospod knez in škof.

V Marijanišu pa so milgsp. prošt dr. Ant. Jarc imeli sv. mašo in družniki splošno sv. Obhajilo, kakor zahtevajo pravila Vincenske družbe.

† G. France Guzelj, bogoslovec III. leta. — Komaj je potekel mesec dni, ko smo stali bogoslovci na gomili verlega g. J. Oštirja, komaj se je pomladila luna — in že smo zbrani zopet na pokopališči! Polni tužnih spominov zremo v nov grob drugega našega tovariša, nepozabljivega g. Franca Guzelja.

Bil je zamerli blag mladeneč, marljiv dijak, pobožen bogoslovec. Ponižen in moder delal je na tihem, a zmeraj vztrajno in stanovitno. Kdor je občeval z njim, občudovati je moral njegov v resnici železni značaj. Prav posebno veselje bila mu je knjiga ter delavnost. Prijatelji so ga morali večkrat opominjati, naj si privoščiti potrebnega počitka, in ne mara, da je tudi njegova silna, blaga marljivost kaj prizadela k bolezni od narave slabotnemu životu. Reden in natančen v šoli in v sobi, pobožen povsod in vsikdar, bil je vzor izglednega seminarnika. Tovariši imeli smo ga radi, duhovni pričakovali so od njega vestnega sodelavca; toda Bog po svojih skrivnostnih sklepih poklical ga je k sebi, predno ga je peljal v svoj vinograd na delo.

Lansko leto o Veliki noči razodela se je nevarna kal bolezni. Močno je bil obolet in še pred koncem šolskega leta moral je iti domu. Na počitnicah se mu je zdravje znatno zboljšalo. Marsikdo je mislil, da je nevarnost minila. Vernil se je v Ljubljano in napravil zamujene izpite. Ali prejšnja bolehnost pokazala se je zopet. Žalostna sušica je jela glodati na mladem življenju. V postu zapustil je vnovič Ljubljano in šel domu iskat si leka. Ni ga našel, pač pa mu je Bog pripravil drugega leka v nebesih. Dne 14. julija zjutraj je izdihnil svojo blago dušo — v tugo svojim roditeljem in v žalost tovarišem. — Zapustil tedaj, dragi prijatelj, si solzno dolino, v kateri si se boril in sadil cvetica, ne da bi bil videl tudi sad svojega truda; pa dobrotljivi Bog je tvoje blage želje dejal na tehtnico in veljaš za lepo mladiko v vinogradu Gospodovem; tvoj duh je našel mir v nebesih, tvoje telo v hladni zemlji.

Pogreb veršil se je v njegovi domači fari na Trati pri Poljanah. Vodil ga je č. g. župnik poljanski J. Ramovš med navzočnostjo mnogih čč. gg. duhovnov, bogoslovcev in družega vernega ljudstva. Pevci so zapeli pokojniku nagrobnico. — Naj končam z besedami, ktere je govoril č. g. M. Jereb, župnik Javorski, v pridigi pri njegovem pokopu: „Pričakovali smo spreved, slavnosten, vesel spreved semkaj v cerkev, vodeč novomašnika pervikrat pred altar Gospodov, pričakovali vi stariši, pričakovali vi sorodniki in prijatelji, pričakovali vi nje-

govori tovariši. Danes smo doživeli ta sprevod; a bil je to žalosten sprevod, sprevod na pokopališče, k grobu druzega ranjcega. Naše veselje se je v žalost spreobrnulo. Toda ne žalujte, kajti čudna so pota božja. Vi vsi, ki ste se veselili njegove nove maše, spominjajte se v svojih molitvah njegove duše! Spominjajte se stariši, sorodniki, prijatelji, vi vsi, ki ste ga poznali, zlasti vi tovariši njegovi. Šest njegovih šolcev opravilo bode v kratkem prvo sv. daritev, naj se ga spominjajo pri novi maši.....!" — Ohranimo mu torej zvest spomin in spomnimo se večkrat njegove duše!

V Hotederšici, 19. jul. J. M., bogoslovec.

Iz Dubice herv. U „Danici“ možete javiti, da je na blagdan presv. Trojstva blagoslovljena nova crkva katolička u Novom u Bosinjoj. Blagoslov ovršio je sam biskup Banjalučki presvitli gosp. Marijan Marković, a svieta bijaše mnoštvo odasvud (od vsih krajev), pak iz Hrvatske. Za ovu kapelu poklonio je pokojni g. Lah zvono. A da bude veselje još veće, i da se uspomena na blagog pokojnoga g. Laha još večma uzdrži, kao skrbnik ostavin pokojnikove poslao som istoj kapeli dvi kazule so pripadci, ciborium, kalež, s patenom, naviculum; thuribulum. Svi su se obradovali i milo im bilo, jerbo su te stvari u Novi prisppjele na isto svećani dan. Gledé onih int: nemojte se bojati, dok se pregledju pisma privatna pokojnikova, ako li nisu odčitane, dobiti ćete novac natrag (nazaj), jer ja to nebi nikako dopustio kao skrbnik, a još manje kao svećenik, da se int: neobvrše (da bi se ne opravile).

Još Vas molim (prosim), ako bi znali za kojega svećenika tu. da bi se htjeo amo (simo) odvažiti (odmeniti), baš bi dobro bilo... J. Kolaric.

Božja sodba.

Laški časnik „Giorno“ pripoveduje naslednjo zgodbo, katera se je zgodila v Solaroli. Ondi stoji cerkev, katera je posvečena sv. Sebastijanu, lastnina srenje „Sankote.“ Sv. Sebastijan je zvesti patron okolice.

Liberalni brezverci pa, kateri vso svobodo za se v najem jemljejo in nobene reči veljati ne pustijo, kar katoličani hočejo in zahtevajo, sklenili so to cerkev podreti, češ, da ohranjenje zidú in izdaja za Božjo službo je napravi „del S. Monte“ v veliko škodo, in pa obzidje nezdravo. — Glavar okrajni je dovolil ta sklep, čeprav sta bila vzroka: „velika izdaja“ in „nezdrava okolica“ — debela laž.

Nekateri srenjski svetovavci in soudje tiste naprave so se jako razveselili tega napačnega dovoljenja. Županu pa se je reklo: Podiranje kake Božje hiše vredno je izobčenja. Na to opombo je župan odgovoril: „Jaz sem odgovoren za vse.“

Kar se je sklenilo, to se je tudi v resnici zgodilo. Naprava svetoga Sebastijana se je odpravila, altarij so se poderli, in svete kosti so se iz altarjev izkopale. Srenjski gospodje pa in soudje naprave, kateri so se bili za razdejanje cerkve med saboj dogovorili, so vse to gledali. Neutegoma pa oni srenjski gospod, kateri je prvi to naavetoval, začuti na roki neko bolečino. Ščasoma se razširi bolečina po vsem životu, spomin ga zapusti in v osem in štiridesetih urah bil je merlič.

Ob ravno tistem času zadene mertvud onega druzega souda omenjene naprave, in med tem tudi še tretjega tovariša tistega bogoskrunskega početja mertvud na jezik zadene.

Nato se je dalo povelje, da naj se razdiranje tistega svetišča opusti, in višji duhovni pastir je bil naprošen zopet postaviti statuvo sv. Sebastijana, farnega varha.

To se je zgodilo nedavno v Solaroli.

Edinost v sv. Cerkvi.

Prelepe so besede, ki so jih sedanji sv. Oče Leon XIII govorili v svoji prvi encikliki 21. apr. 1878. Pravijo namreč ob koncu:

„Predno pa, častljivi bratje, dokončamo svoje pisanje, Vam moramo naznaniti zahvalo za tisto prečudno edinost in zložnost, ktera vas veže med seboj in s svetim apostoljskim Stolom. V tej polni edinosti ne le, da vidimo nepremakljiv jez zoper napade sovražnikov, ampak tudi vgodno znamenje sreče za prihodnost, ki cbeta Cerkvi boljši čase... Iz teh ravno imenovanih vzrokov upa in zahvale pa tudi ne moremo ločiti tistih skazovanj ljubezni vdanosti, ki ste jo Vi, častljivi bratje, in z vami tako veliko število duhovnov in vernikov skazovali Naši nizkosti o začetku Našega najvišega pastirstva, ker pošiljali so nam pisma, darila, napravljali romanja, ter po družih potih ljubezni kazali, da tista vdanost in podložnost, ki so jo visokozaslužnemu prednamcu pred kolena pokladali, je tako vterjena, stanovitna in nepretresena, da se tudi do nenacega deda ne ohladí... Enako tudi ne dvomimo, da ti vzvišeni zgledi detinske ljubezni in keršanske čednosti bodo veliko pomogli k temu, da se bo predobrotljivi Bog pri toliki vdanosti milostno oziral na svojo čedo in Cerkvi dodelil mir in zmago...“

Spreobrnjenje pogana.

Iz Kine poročajo, da tudi mnogo poganov se je spreobrnilo preteklo leto. Prišel je mlad velik mož iz Jeunairam-a k nam, piše misijonar, in je prosil, ko bi smel z nekim misijonarjem govoriti. Rekel je, da je sicer še pogan, da pa najponižneje prosi, da bi ga v katoliški veri podučili. Sprejeli smo ga med število katehumenov, naučil se je hitro molitve in razumel je pri poduku vse nenavadno hitro. Tudi so ga resnice svete vere tako prevzele, da je bil pri vsaki podučni uri ves solzen. Nekega dne prosil je misijonarja za par besedi. „Moj oče,“ rekel je, „jaz nameravam se oženiti. Prišel sem k vam, da postanem kristijan, ker moja nevesta tako zahteva. Doma je iz mojega kraja in živi pri svoji omoženi sestri. Njeni sorodniki so pogani. Iz začetka nisem mislil druzega, kot da je tudi poganka: kajti posluževala se je vsih poganskih običajev. Vprašal sem deklico, ko bi me hotela vzeti. Djala je na to, da bi se me ne branila, ako postanem kristijan. Ona sama bila je kerščena in je kerščansko odgojo vživala; vendar pa pozneje prišedši k svojim bogatim sorodnikom, je svoje katoliške vaje opustila, ker je v poganski družini na preveč zadržkov naletela. Ta izjava me je zelo osupnila; premišljeval sem, kaj bi bilo storiti, in sklenil sem iti v misijon in se dati podučiti; kajti to bila je že dolgo moja skrivna želja. Če tudi velikih resnic kerščanske vere še nisem vedel, mi je vendar dopadlo življenje kerščansko. Prosim Vas toraj, oče, pošljite kateheta k moji nevesti, da naj tudi ona pride in se še enkrat podučiti da; in potem ko sem enkrat kerščen, potem bova tukaj v Vaši cerkvi sv. zakrament sv. zakona prejela.“ Zgodilo se je tudi v resnici tako. Aroksim, tako imenovala se je mlada deklica, bila je presrečna, da je zamogla zopet kristijanka biti, in mi hvalimo sklepe Božje v vodstvu teh dveh duš. Imela sta terdno voljo, goreča kristijana ostati.

Sveta Ana.

Dan veselja se razcveta,
Rajska zar'ja se žari:

Ker obhaja Ana sveta
Danes god med angelji.

Sveta Ana milostljiva,
Prosi Jezusa za nas;
Ti nam bodi ljubeznjiva
Zdaj in pa poslednji čas!

So nadloge nove, stare,
Ki nas bridko stiskajo;
Šiba božja hudo tare,
Slaba leta žugajo!

Zvezda upa staršem zginja,
Za oblake skriva se;
Ker pregreha se razgrinja
Zdaj med rodovine vse.

Je mladina zapustila
Pravo k Jezusu stezó;
Milost božjo je zgubila,
Se popačila hudó!

Si mogočna pomočnica
Bila vaelej revežem,
Bodi nam še dobrotnica,
Svojim zvestim romarjem.

Vsi častilci svete Ane
Sem zaupno stopite;
Preobilne serčne rane
Milo nji potožite.

Bodi naša ljuba mati,
V vsih težavah milostna,
In ob smerti nam podati
Blagovoli Jezusa!

Sim. Gaberc.

Puščavnik Amfilo.

(Legenda.)

(Konec.)

Čuj slavo Marijino, slavo visoko,
Ti Božji, a zemski otrok zdaj glasno:
Kakó Sin Marijo zdaj — Mater globoko
Části, ko nje prošnje spolnuje takó:

Glej! Zopet že nočna tihota polega
V puščavi, kjer starček naš služi Bogu;
A v mirni tihoti se zopet razlega:
Kar „Ave Marija!“ — naprej, brez mirú!

Zdaj čudo, glej, Božje ljubezni se vneti!
Že divji berlog ta jo gleda serčno:
„Enako Betlemski planjavi razsveti
Še „hišica skalna“ v temoti močno!“

Zdaj starček stermí in rudí, premišljuje
To krasno, prečudno prikazen nocoj;
In ko se v teh mislih mudí, ogleduje,
Že novo prikazen — Gospó pred seboj!

Nebeško žareče je njeno obličje;
Po ustnicah plava prijazen smehljaj;
In s plaščem, prekrasnim nad vse lepoticje,
Ogrinja se ona, ki diči ta kraj.

Da! Plašč ta prelép je, prečuden, prekrasen;
Enakega njemu še videl ni svet!
Puščavnik si komaj ohrani vid jasen!
Osupnjen, boječ je, nemiren, ves bled!

Lik snežni belni je plašč ta Gospejin,
Ki v biserih snežnih stotero blišči;
Lik solčni svitlobi — je vtis dobrodejnin,
Ko v jutranji zar'ji nebo se žari.

Na beli obleki, katera zavija
Prelepo Gospo, kar okrog in okrog,
Pa brati določno je: „Ave Marija!“
Je brati prelépo! — Ni videti prog!

Nebeška milota zdaj starčka prešinja,
Ko: „Ave Marija!“ tù bère, šeptá!
A v željo priserčno se ona spreminja:
„Naj z: „Ave-Marijo!“ to čudo spozná!“

In čudo, glej! tretje se starčku odpera,
Ki k: „Ave-Mariji!“ zdaj s prošnje hiti;
Gospa kar odmakne zapah, ki overa
Spoznati prikazen, ki tukaj žari.

„Nebeška Gospa sem, Devica Marija,
Ki tukaj v obleki prekrasni stojim;
In žarki tú, — zlati ti: „Ave Marija!“
Vzdihljeji Tvoji so! — Ti sporočim!

Ko klical v molitvi si: „Ave Marija!“
Pripenjala Tvoje sem vzdihljeje jaz;
In kadar bom zadnji Tvoj: „Ave Marija!“
Pripela, — boš v gledal Marijin obraz!“

Prikazen minula! — Temota kraljuje;
Amfilo na zemlji kleči in — solzí:
„Si: „Ave Marija!“ — Serce naj žaluje!“ —
In — starčka na zemlji, — na zemlji več ni!

Ti bralec preljubi! — Častilec „Danice
Nebeške“ z Amfilom v življenji, al' si?
Naj kličem po glasu Ti „Zgodnje Danice“:
„Posnemaj Amfila! — „Marijin“ boš ti!“

Jan. Kobilica.

Razgled po svetu.

Kaj ima plemstvo od liberalcev pričakovati? V Parizu je pred kratkim rudečkar Beauquier (r. Bokjé) v zbornici stavil predlog, da naj se odpravijo vsi plemenitaški naslovi. In ta predlog je bil sicer za zdaj še zaveržen, toda samo z 242 glasovi proti 216! Tedaj samo z večino 26 glasov je še obviselo plemstvo. — Nam vsakdanjim ljudem je sicer malo na tem: plemstvo ali neplemstvo; toda plemstvo ima tukaj priliko vest si izpraševati. S kom derži morebiti večina plemstva: ali ne z radikalcí zoper cerkev in duhovstvo? Koliko je plemenitnikov posebej učenjaških, odločno katoliških v svojem življenji? Koliko jih prebira katoličanske časnike in bukve? In če se kateri izmed njih samih ponaša z liberalnim, proticerkvenim duhom, recimo kot pisatelj, kdo ga preslavlja? Ali ne plemstvo z rudečkarji vred? ... Spraševanje vesti bi ne škodovalo.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, sv. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Preserčno bodi v molitev priporočen bratom in sestram Naše ljube Gospé presv. Serca, bolan oče in dve osebi o dušnih potrebah. — Neki bolnik iz Notranjskega.

— V hudih stiskah in zadregah se priporočam v varstvo N. lj. G. presv. Serca, Jožefu, ss. 3 Kraljem, sv. Alojziju in sv. Elizabeti, da bi sprosili rešitev. Uslišanje in zahvala se naznani. — Duhoven priporoča v molitev sebe za pomoč pri bolezni v nogah, in svojo bolešno sestro. — Priporočim se v presveto Jezusovo Serce N. lj. G., sv. Jožefu in sv. Ani prav iz serca, da bi mi Bog pomagal v dušnih in telesnih potrebah in sicer za spremenjenje stanú, če je volja Božja. Ako bom uslišan, hočem zahvalo očitno naznaniti. — Novoposvečeni mašniki za pomoč Božjo v njihovem stanu. — V molitev priporoča se neka oseba, da bi se poboljšala na priprošnjo Matere Božje sedem žalost. — Hudo bolna priporočena za zdravje, ali saj za pomoč — dušno in telesno. — Več mladenčev za pravi poklic — Več nesrečnih pijancev, da bi se poboljšali in ne delali več pohujšanja. — Deklica, že dolgo časa boleha, ki je že veliko zdravil poskusila, pa nobeno ni pomagalo, se z vsem zaupanjem priporoča v bratovsko molitev N. lj. G. in obljubi razglasiti zahvalo berž ko se bo ozdravila. — Gospá se prav goreče priporoča v dušnih zadevah za pomoč svojemu bratu. — Hudo skušana oseba, ki ni zanjo druge pomoči, razun od Boga in preblazene Device M., sv. Jožefa in vseh angeljev Gospodovih, da bi se po kaki čudni poti spreobrnila na boljše. Sila je velika, Božja previdnost naj storí, kakor je najbolj prav, nagla pomoč je silno potrebna.

Zahvale.

Serčna zahvala Naši ljubi Gospej za milosti skazane nekim osebam.

J. Flis.

Bil sem v veliki stiski dvakrat; priporočal sem se Materi Božji, svetemu Francišku Serafinskemu, in svetemu Antonu Padovanskemu; in bil sem uslišan. Torej s tem naznanjam priserčno hvaležnost Bogu, Mariji in sv. Francišku.

F. Z.

Koledar za prihodnji teden:

26. mal. serpana. S. Ana. — 27. S. Pantaleon. — 28. S. Viktor. — 29. S. Marta. 30. Ss. Abdon in Senen. — 31. S. Ignacij. — 1. vel. serp. Sedma nedelja po Bink. Ketine sv. Petra.

Posvečen je veliki serpan prav posebno Marijinemu prečistemu maternemu Serca. Prizadevaj si prav posebno za sveto čistost, brez katere ne moreš ne Bogu, ne Mariji in ne sam sebi dopasti.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljutljane. Na Brezovico pride za duh. pom. č. g. Albin Ilovski s Črnega verha; v Črni verh pa semeniški duhoven č. g. J. Ambrož.

V Terstu jih je pred kratkim zbolelo 70 oseb; od teh jih je umerlo dve tretjini.

Vojaški kurat v Ljubljani namesto pokojnega g. Pribošica postal je č. g. Andr. Juranič.

Kelera, šiba božja, opominja k pokori. V Rimu jih je poslednjih 24 urah pred 18. jul. na 10 krajih zbolelo 57, umerlo 29. V Terstu in na Reki je nekoliko jela segati tudi v okolico.

Prečast. P. Severin Gros, naš rojak, generalvikar v redu sv. Benedikta v severni Ameriki, je na popotvanji v svojo domovino, in kakor se nam poroča iz zanesljivega vira, bode sv. Jakopa dan 25. t. m., že vezoval svojega brata č. g. Jakopa, župnika v Zagórji. Ta dan bo v ondotni cerkvi posebna slovesnost, blagoslovljena bode nova leca. Govornik o tej priliki bode prečast. g. častni kanonik in sem. naučni vodja dr. Leonard Klofutar.

Za sveto leto. Pojasnilo. Na vprašanje: če se post za sv. leto smé opraviti tudi o petkih in sobotah, je odgovor: da se smé in zamore, če namreč na take dni ne zadene kaki drugi post. (Gl. Ljublj. škofijski list, št. IV, str. 44, III, 2.)

Procesije za sv. leto bodo v peterih ljubljanskih farah. in sicer drugič, naslednje dni:

- I. Šenkavška: 27. julija ob 1/2 5 zjutraj.
- II. Šentjakopska: 5. avgusta ob 1/2 5 zjutraj.
- III. Franciškanska: 11. avgusta ob 1/2 5 zjutraj.
- IV. Šempeterska: 22. avgusta popoldne po nauku.
- V. Ternovska: 29. avgusta popoldne po nauku.

Gospodu Fr. Zakrajščeku, mladomašniku.

Presrečen je, kdor svetu da slovó,
In v blagor duše svoje le živí;
Hladno življenje dnovi mu tekó,
Očesa grenka solza ne kalí.

Kedor na zemlji širi Božjo čast,
Gorjé, skerbi ga svetne zapusté,
On tu okuša že nebeško slast,
Bridkosti same radost mu delé.

Pa oni, ki oblečen je v talar,
Še ni, prijatelj, pravi svečenik,
Če vročim željam serca ni vladár,
Če strasti ni povžil mu žertvenik.

Ta dar pa tebi, vem, ne bo težák —
Ljubezen božja v gorkem sercu ti živí;
A dar ji bridki je zares sladak,
Ki darovati ga ljubav velí.

Prijatelj zvesto vdan.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Neimenovan prijatelj in dobitnik 5 gld. — Č. g. župn. Jan. Brencé 2 gld. — Č. g. župn. Fr. Dolinar (za seme) 5 gld. — M. P. 10 gld. — Neka dobitna gospá 5 gld. —

Za sv. Očeta: Iz Mekin nabirka 8 gld. po č. g. župn. J. Ederji. — Iz Horjula zbirka 3 gld. — Darovanje v Žabnici po č. g. Lor Rožmanu 83 gld. — M. P. 20 gld. — G. F. 1 ces. cekin.

Za preč. g. misijonarja J. Fr. Buha: Dobrotnica 40 gld. po preč. g. m. župniku J. Rozmanu.

Za misijon preč. g. Ign. Tomazina: 90 gld. po preč. g. m. župniku J. Rozmanu.

Za misijon v Hartumu: Dobrotnica 30 gld. po preč. g. m. župniku J. Rozmanu.

Za razširjanje sv. vere: Neimenovan po č. g. J. N. Feltrinu 30 gld.

Za afrikanski misijon: M. Merhar iz Dolenje vasí 1 gld.

Za cerkev v Želimljah: M. P. 30 gld.

Za sv. Detinstvo: M. P. 20 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: M. P. 10 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: M. P. 10 gld.

Za sveto leto: Neimenovan 13 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Podlipse 7 gld.

Za gimnazijo v Bosni: Iz bogoslovja 50 kr.

Za bandero Lurške M. D. Neimenovana 5 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Ign. P. v P. v Pres.: So že poslani s drugimi vred v Bosno.